

РОДИТЕЛСКОТО ОТЧУЖДЕНИЕ – ФОРМА НА НАСИЛИЕ ВЪРХУ ДЕТЕТО

НАПИСАНО ОТ WADMIN ОН ФЕВРУАРИ 9, 2018

Конфликтите и войната между родителите, която често възниква след тяхната раздяла, често прерасват в нарушени лични взаимоотношения между детето и родителят, с когото то не живее, и води до сериозни последици върху неговата психика. В този случай е налице т.нар. СИНДРОМ НА РОДИТЕЛСКО ОТЧУЖДЕНИЕ /PARENTAL ALIENATION SYNDROME/.

Какво представлява „синдромът на родителско отчуждение“ и какво трябва да знаем за него?

Родителското отчуждение е създаване на отделна /единствена/ взаимовръзка между детето и единия родител, като се отхвърля другия родител, което причинява тревожност, страх и нежелание на детето да се среща с родителя, с когото не живее в резултат на съзнателна или не манипулация от страна на родителя, който го отглежда.

Родителското отчуждение в тежка степен е форма на домашно насилие над детето!

Съдебната практика е в същата посока, като това насилие не се упражнява от родителя, от който детето е отчуждено, а извършител е родителят, който го отглежда и насажда самото отчуждение.

Как се установява и доказва синдромът на родителско отчуждение в съдебното производство?

Чрез изслушване на комплексна съдебна психиатрична и психологическа експертиза, в рамките на която вещите лица извършват оценка на:

1. развитието на психичните сфери и интелектуалния потенциал на детето,
2. личностния профил и на бащата, и на майката,
3. налице ли са нарушения на привързаността и емоционалната връзка с родителя, при когото детето не живее,
4. налице ли е силен страх и шок от преживените конфликти между родителите,
5. какви мерки следва да бъдат предприети за запазване на психичното здраве и нормалното развитие на детето, както и на редица други въпроси, каквито спецификата на съответния случай предполагат.

Какви са причините за появата на родителското отчуждение?

За изграждането на детето като хармонично развита личност и за неговото психическо и емоционално равновесие е много важно то да осъществява пълноценни контакти и с двамата си родители. Между 3-10 години детето е особено уязвимо, защото не може да различава критично и да тълкува несъответствието между това, което самото то възприема и това, което му се казва или разказва. Измислените опасности и измислените твърдения на единия родител за другия лишават детето от доверие в собственото му възприятие. То е принудено да се откаже от проверката на реалността, както и от собственото си усещане за нея, и да се довери на родителя, който се грижи за него и го обича. То възприема нереалните манипулативни истории на обичания от него родител, който в момента се грижи за него, за да не го загуби. В психиката на детето се получават механизми на разделяне на реален спомен за другия родител от насаден спомен за него от страна на отглеждащия го родител, който манипулира спомените.

Детето преживява силен страх и шок от наблюдаваните от него конфликти между родителите. Скандалите, обидите и от единия, и от другия родител, изречени на висок глас, намесата на полиция или съдия-изпълнител, предизвикват силни негативни емоции и детето се е чувства застрашено, което става причина за психо-емоционален стрес.

Стресът се изразява като система от физиологични, биохимични, психични и поведенчески реакции на детето, като емоционалният стрес може да доведе до т.нар. Посттравматично стресово разстройство /ПТСР/. Въпреки че често събитията сами по себе си не са тежки, ниската възраст на детето, чувствителността и емоционалността му предизвикват интензивен страх, безпомощност и ужас. Симптомите на ПТСР се развиват в първите три месеца от травмиращото събитие и са с променлив интензитет.

Как да се справим със синдрома на родителското отчуждение?

В България вече работят редица квалифицирани психолози, които могат да Ви помогнат. Ако синдромът на отчуждението не бъде преодолян, може да се развият патологични последици – невроза или поведенчески проблеми в по-късен етап от детското развитие.

Избягването на теми и разговори за родителя, с когото не живеят и от когото са отчуждени, не помагат за премахване на негативните чувства и емоции, напротив, отлагат стресогенната ситуация във времето. От изключително значение е ролята на отглеждания родител и близкото обкръжение, които с помощта на специалист да формират позитивно, добро отношение към другия родител, а не да съдействат за неговото отдалечаване и отчуждаване от детето. Ако не се работи в посока промяна на отношението, всеки един контакт с него ще отключва стресогенна ситуация, което нарушава емоционалното равновесие на детето.

Обикновено между двамата родители е налице силен негативизъм, който почти при всеки контакт прераства в конфликт. Ето защо, за да се избегне допълнително травмиране на детето, ставащо свидетел на конфликти и обиди между родителите, присъствието на двамата родители при личния контакт на детето с родителя, при когото не живее, ще утежни психоклимата на срещата и контактът няма да бъде ефективен.